

ירק לשבועות

ביתנו היה בית חילוני. אבל אבא שקד על הקניית ערכיו היהדות ומסורתה לילדיו.

בערבי שבת הייתה אמא מברכת על הנרות ואבא, עם שובו מבית הכנסת, מקדש על היין. את כל החגיגים חגנו לפי המסורת. סדר פסח — כהילכתו על קריית ההגדה כולה עם ארבע הcoresות וכוסו של אליהו גם היה לא נודעה מון השולחן. זכורה לי גם ה"פרוצדורה" של הגעתם כלים ובעור חמץ.

חג השבועות היה חביב עליו במיוחד.

עוד בבוקרו של ערב החג היינו יורדים אל הוואדי שהיה, בתקופת אביב זו, צבעוני וריחני מגודש הירק ופרחי הבר למיניהם שגדלו במרודותיו, ומביאים עמנו מן הצמחייה הנהדרת כל שיכולנו לשאת.

ובכל "המטען" זהה — מקשתים את הבית. הקירות, משקופי החלונות והדלתות, הכל פרח והוירק והבית כולם היה כנן פרחים מרהייב ביופיו. מלאי שמחה וחזרות היצירה היינו מסתכלים וננהנים ממעשי ידינו.

אין צורך לומר שבכח הסוכות לא חסרה הסוכה וגם היא מקושטת בצמחיית הוואדי. ואפילו מדורת ל"ג בעומר, ובפינו קרואה הייתה "הדלקה" — לא שימושה לנו לצליית תפוזים וביצים, כפי שנוהגים ביום צברינו החמודים, אלא הדלקה לשמה עם שאנו שרים "בר יוחאי נמשחת אשrik..." אגב, עמנואל אימץ לו את השיר ועוד שבועות רבים אחרי ל"ג בעומר היה שר, תוך כדי ישיבה על אותו כלי חשוב, "שמון סוסי מייפה בליפה" (שמון שwon מחבריך).